

Hồi thứ ba

Ngàn năm cầu người người không tên
Mười năm lánh họa họa khôn trừ

Đậu Lệnh Phù nói “Người đánh ta bị thương, ta còn chưa biết lai lịch, nhưng có thể đoán được, y quyết không phải là người của Đường gia”. Đậu Tuyền Nương hỏi “Tam ca là bị người ta ám hại một cách ám muội phải không?”. Đậu Lệnh Phù nói “Không phải. Là đôi bên chính diện giao đấu, tuy y dùng loại ám khí tẩm độc xấu xa này, ta cũng không thể nói gì được”. Đậu Tuyền Nương nói “Nói thế thì đúng là người của Đường gia rồi”. Nên biết Đường gia ở Kiếm Nam tuy nổi tiếng về ám khí, nhưng nói tới bản lĩnh võ công thật sự thì vẫn chưa phải là đối thủ của anh em họ Đậu, võ công đạt tới mức như Đậu Lệnh Phù thì trừ phi đối phương bất ngờ ám hại, nếu không thì chính diện giao đấu, cho dù ám khí cực kỳ tàn độc cũng quyết không thể làm y bị thương.

Nhưng Đoàn Khuê Chương vẫn còn chút nghi ngờ “Người kia đã dùng Bạch mi châm bắn trúng huyết đạo của y thì cần gì dùng đao kiếm làm y bị thương? Vả lại đây chỉ là bị thương nhẹ ngoài da, cũng không phải là do bậc cao thủ gây ra. Chẳng lẽ trước sau y bị thương tới hai lần à?”. Chỉ vì trong giới lục lâm có rất nhiều điều kiêng kỵ, chuyện thù oán không bao giờ chịu nói với người ngoài, Đoàn Khuê Chương đã không muốn dính dấp vào đó, nên tuy nghi ngờ cũng không muốn hỏi nhiều, lúc ấy bèn nói “Linh chi khử độc hoàn trong nhà ta tuy không đúng là thuốc giải, nhưng công lực của tam ca thâm hậu, uống vào một viên, chắc có thể bình an vô sự”. Nguyên là lúc tổ phụ của Đoàn Khuê Chương Tây chinh, lấy được một cây linh chi ngàn năm, chế thành được hoàn, có thể giải được bách độc, nên Đậu Lệnh Phù mới tìm tới y nhờ vả.

Đậu Tuyền Nương đi lấy Linh chi khử độc hoàn cho anh, từ phòng ngủ bước ra, cười nói “Thằng nhỏ rất ngoan, đang ngủ rất say, muội có thể ngồi với các huynh một lúc. Tam ca, chuyện thứ hai là gì?”.

Đậu Lệnh Phù sắc mặt trở nên nghiêm trang, nhìn Đậu Tuyền Nương nói “Lục muội, không biết muội còn nghĩ tới tình nghĩa anh em

không?”. Đâu Tuyền Nương nói “Tam ca nặng lời quá, cùng một mẹ sinh ra, tình nghĩa anh em, sao lại không nghĩ tới?”.

Đâu Lệnh Phù nói “Nếu muội nghĩ tới tình nghĩa anh em, thì mời vợ chồng muội cùng về nhà, cứu mạng cho bọn ta!”. Đâu Lệnh Phù biết Đoàn Khuê Chương xuất thân con nhà tướng, chí hạnh cao khiết, không chịu hòa mình vào đám lục lâm, nên tuy y muốn mời Đoàn Khuê Chương nhưng lại không nói thẳng với Đoàn Khuê Chương.

Đâu Lệnh Phù nhìn em gái, Đâu Tuyền Nương lại nhìn nhìn chồng, suốt hồi lâu mới nói “Tam ca, huynh nói thử xem, là chuyện gì vậy?”.

Đâu Lệnh Phù nói “Gần đây người nhà Bình Dương vương khiêu chiến với bọn ta, nói ra thật xấu hổ, mấy thằng anh vô dụng của muội đều thất trận”.

Gia thế nhà Bình Dương vốn giống như Đâu gia, cũng là hậu duệ của một trong Phán vương mười tám lộ, sau khi Vương Thế Sung bị Lý Thế Dân tiêu diệt, hậu nhân của y cũng trở thành thế gia cường đạo. Hai nhà Vương Đâu lại có thù oán nhiều đời, chuyện minh tranh ám đấu không đời nào không có, vốn rất bình thường, nhưng Đâu Tuyền Nương nghe thấy như thế, lại vô cùng ngạc nhiên.

Nguyên là nhà họ Vương đến hiện nay nhân tài đã thua xa nhà họ Đâu, năm anh em nhà họ Đâu người nào cũng võ nghệ cao cường, đệ tử con em có tới vài mươi người, đều là nhân vật nổi tiếng trong lục lâm. Còn nhà họ Vương chỉ một mạch đơn truyền, người đương gia tên Vương Bá Thông, võ công tuy cao cường nhưng so với Đâu gia ngũ hổ vẫn còn thua kém một chút, cho dù đơn đả độc đấu thì anh em họ Đâu bất kể là ai cũng không thua y, càng không cần nói tới chuyện liên thủ hợp công. Vương Bá Thông lại chỉ có một trai một gái, còn chưa trưởng thành, đệ tử dưới trướng cũng ít hơn nhà họ Đâu, mấy lần đánh nhau đều là nhà họ Đâu thắng, về sau người nhà họ Đâu đi tới đâu Vương Bá Thông cũng tránh xa, không dám tranh phong. Cho nên lần này Đâu Tuyền Nương nghe nói năm anh trai đều thua trận, thì vô cùng ngạc nhiên.

Đâu Lệnh Phù nói “Lục muội có chỗ không biết, hiện nay hình thế trong hắc đạo đã khác hẳn, anh hùng liên tiếp xuất hiện, đám già bọn ta đều bị áp đảo!”.

Đâu Tuyền Nương xuất giá tòng phu, đã sớm quyết tâm rời khỏi

chốn lục lâm, nhưng đối với gia đình vẫn rất quan tâm, vội hỏi “Vương Bá Thông mời nhân vật lợi hại nào tới trợ trận thế? Các anh ấy có bị thương không?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Vương Bá Thông đúng là đã mời tới một nhân vật cực kỳ lợi hại, tên là Tinh Tinh Nhi”. Đậu Tuyền Nương kinh ngạc nói “Tinh Tinh Nhi à? Ta còn chưa nghe thấy cái tên này”. Đoàn Khuê Chương cười nói “Chúng ta ở ẩn tại thôn này mười năm, đúng là đã sắp biến thành người điếc rồi”.

Đậu Lệnh Phù nói “Vài năm gần đây, trên giang hồ nảy sinh hai nhân vật lợi hại, tuổi đều còn trẻ, đều chẳng quá hai mươi, nhưng thủ đoạn lại rất tàn độc. Tinh Tinh Nhi chính là một trong hai người ấy, người kia là Không Không Nhi, bọn ta chưa gặp qua, nghe nói bản lĩnh còn cao cường hơn Tinh Tinh Nhi rất nhiều, đó quả thật là rất kỳ diệu!”.

Đậu Tuyền Nương mày liễu nhướng lên, nói “Kỳ diệu như thế nào? Chẳng lẽ chỉ dựa vào một mình Tinh Tinh Nhi mà thắng được cả năm người các huynh à?”.

Đậu Lệnh Phù biết em gái bề ngoài thì mềm nhưng bên trong thì cứng, đang định nói khích lòng cùng căm thù của nàng, thở dài một tiếng nói “Khỏi phải nói, lần này Đậu gia thua một trận tan nát, ngay đại ca cũng bị thương, hai người em trai bị trúng Bạch mi châm”.

Đại ca Đậu Lệnh Khản là thủ lĩnh lục lâm vùng Sóc Bắc, võ công cao cường, Đoàn Khuê Chương cũng rất khâm phục, lúc đầu y còn chưa để ý, bây giờ nghe nói Đậu Lệnh Khản cũng bị thương, mới giật nảy mình.

Đậu Lệnh Phù nói “Hôm ấy Vương Bá Thông dắt một mình Tinh Tinh Nhi tới, Tinh Tinh Nhi vừa gầy vừa nhỏ, giống như một con khỉ, bọn ta đều không coi y ra gì. Y lại muốn một mình đánh nhau với năm người bọn ta, bọn ta đương nhiên không muốn làm mất tiếng tăm của mình, trước tiên là nhị ca ra tiếp chiến, không đầy vài chiêu, toàn thân đã bị kiếm quang của y trùm lên, tứ đệ, ngũ đệ nhìn thấy không xong đành sấn vào giúp đỡ, nhưng vẫn bị y ép lùi lại liên tiếp, sau cùng ta và đại ca cũng nhảy vào vòng chiến, đại ca dùng cặp Thiên tứ thần bài không sợ bảo kiếm của y đón đỡ phía trước, bốn anh em bọn ta bao vây hai bên, kịch chiến nửa giờ vây chặt lấy y, nào ngờ đúng lúc bọn ta đang chiếm thượng phong, y liền lập tức phóng

Bạch mi châm ra!”.

Đoàn Khuê Chương nói “Các huynh lấy đông đánh ít, thì vốn không thể trách người ta sử dụng ám khí tẩm độc”.

Đậu Lệnh Phù nói tiếp “Nếu là người khác thì Bạch mi châm chưa chắc đã làm được gì bọn ta. Nhưng đáng hận là Tinh Tinh Nhi vô cùng xảo hoạt, một đường kiếm pháp quả đã tới chỗ xuất thần nhập hóa, mà lúc phóng Bạch mi châm ra, kiếm pháp cũng hoàn toàn không chậm lại, liên tiếp bức bách bọn ta, nếu bọn ta muốn tránh Bạch mi châm, ắt phải bị thương dưới kiếm của y! Hai cái hại phải chọn một, bọn ta chỉ còn cách liều mạng để độc châm phóng vào chỗ yếu hại, tử chiến với y. May là có song bài của đại ca đón đỡ, nhị ca ngũ đệ chưa bị thương, ta và tứ đệ tay chân đều chậm lại, chưa kịp liên thủ với đại ca, đều đã bị trúng một mũi Bạch mi châm, ta bị thương trên tay, tứ đệ bị thương ở bắp chân, đại ca đón đỡ được ba chiêu sát thủ của y, kết quả tuy giữ được tính mạng, nhưng hai ngón tay trái lại bị bảo kiếm của y hốt đứt! May là nhị ca và ngũ đệ còn chưa bị thương, đúng lúc đôi bên đang liều mạng tử chiến ấy, đều đánh trả lại một kiếm, cũng làm cho y bị thương hai chỗ, lúc ấy đôi bên mới ngừng tay”.

Đậu Tuyền Nương thở ra một hơi, nói “Thế cũng còn may, còn chưa tới mức thua một trận tan nát”.

Đậu Lệnh Phù nói “Tuy Tinh Tinh Nhi bị thương, nhưng chỉ là ngoài da thịt, thương thế của ba người bọn ta, nói ra cũng kể như thua một trận tan nát”.

Đậu Tuyền Nương nói “Thương thế của tứ ca ra sao?”. Nàng biết đại ca bản lĩnh cao cường, chỉ bị chém đứt hai ngón tay, cũng không hề gì, tứ ca công lực kém hơn, bị trúng “Bạch mi châm” mới khiến người ta lo lắng, nên đầu tiên hỏi về tứ ca trước.

Đậu Lệnh Phù nói “Tứ đệ tuy công lực hơi kém, nhưng may là bị thương không phải chỗ yếu hại, Bạch mi châm mà muốn lên tới tim, ít nhất cũng phải hơn một tháng nữa”.

Đoàn Khuê Chương vừa tính ngày tháng thì Đậu Lệnh Phù sau khi trúng Bạch mi châm đến nay đã qua hơn hai mươi ngày, Bạch mi châm vừa từ cánh tay theo huyết đạo lên tới ngực y, bèn nghĩ thầm “Với công lực của y mà nói vốn đã thuộc loại ít có trong võ lâm, chứ người bình thường mà trúng Bạch mi châm thì nhiều nhất cũng không

sống thêm được quá ba ngày. Mà công lực của đại ca thì ít nhất còn cao gấp đôi y. Nhưng Đậu gia ngũ hổ bọn họ liên thủ hợp công mà lại bị một mình Tinh Tinh Nhi đánh bại, thì bản lĩnh của gã Tinh Tinh Nhi này quả thật đủ để kinh thế hãi tục”.

Đậu Lệnh Phù trầm giọng nói “Lục muội, muội là người nhà Đậu gia, muội nên biết nhà họ Đậu chúng ta trước nay chưa từng nhờ vả người ngoài, may mà các người cũng không phải người ngoài, lần này ta tới cầu cứu, cũng không gọi là phá lệ của nhà họ Đậu”.

Đậu Tuyến Nương cảm thấy khó nghĩ, ngần ngừ một lúc, liếc nhìn chồng, không dám trả lời ngay. Chỉ nghe Đậu Lệnh Phù nói tiếp “Hiện nay trên đời e chỉ có kiếm pháp của dương là có thể đối địch với Tinh Tinh Nhi, lục muội, bản lĩnh của muội, không phải là ta tán dương, chứ trên giang hồ cũng ít có kẻ sánh được, nhất là công phu Mai hoa châm thích huyết, chỉ có muội là được chân truyền của cha, không ai bì được, ý của đại ca là muốn ta đưa các người về nhà ngay, đợi lúc Tinh Tinh Nhi trở lại, thì dương sẽ tỷ kiếm với y, muội ở bên cạnh đấu ám khí với y, đánh như thế thì có thể nắm chắc phần thắng. Lục muội, nhà họ Đậu chúng ta chỉ còn dựa vào hai vợ chồng muội thôi!”

Đậu Tuyến Nương không dám tự ý, đưa mắt nhìn chồng, Đoàn Khuê Chương đã sớm có mấy phần không quyết, nói “Tam ca, em gái huynh vừa sinh xong, chỉ e có chỗ bất tiện”.

Đậu Lệnh Phù nói “Tinh Tinh Nhi cũng phải dưỡng thương xong mới dám trở lại, lục muội chỉ đứng cạnh dùng ám khí trợ trận, cũng không cần phải mất nhiều khí lực, nhiều lắm là sau một tháng đã có thể ứng chiến rồi”.

Đậu Tuyến Nương nói “Đoàn lang, ý huynh ra sao?”. ý ở ngoài lời là nàng đã không thành vấn đề, chỉ chờ chồng nói một câu thôi.

Đoàn Khuê Chương nói “Trong nhà nàng có chuyện, nàng phải trở về thì ta không cản trở. Võ nghệ của ta đã gác bỏ nhiều năm, Tinh Tinh Nhi lợi hại như thế, ta tự thấy không phải là đối thủ của y”.

Đậu Lệnh Phù chợt biến sắc trầm giọng nói “Đệ không muốn đi cứ thẳng thắn nói ra là được, đệ là anh hùng hiệp khách, không muốn nhận bọn ta là thân thích, Đậu Lệnh Phù ta cũng không mặt dày năn nỉ đệ đâu”.

Đoàn Khuê Chương nói “Tam ca, không phải như thế, đệ có một

lời khuyên, còn nghe hay không là tùy huynh”.

Đậu Lệnh Phù nói “Nói đi!”.

Đoàn Khuê Chương nói “Đệ khuyên các huynh nên nhân lúc này rửa tay gác kiếm! Nghĩ chắc Vương Bá Thông chẳng qua chỉ là tranh bá lục lâm với các huynh, các huynh ẩn tích mai danh, im hơi kín tiếng, chẳng lẽ y và Tinh Tinh Nhi lại tìm tới nữa sao?”.

Đậu Lệnh Phù cười nhạt, nói “Thật là lời vàng ngọc! Đệ không phải là người Đậu gia, nhưng đệ cưới con gái nhà Đậu gia, chắc cũng phải biết gia huấn nhà họ Đậu là: Thà chết không chịu nhục? Hơn trăm năm nay chưa từng bị ai khinh rẻ vì tìm tới cửa, mà lại co đầu rút cổ không dám ra. Cho dù có rửa tay gác kiếm, thì cũng phải trả mối thù này đã”.

Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm “Nếu nói tới chuyện trả thù, thì món nợ máu các người thiếu thiên hạ cũng không ít đâu! Người trong lục lâm sống trên ngọn đao, thắng bại tử thương là điều không thể tránh khỏi, nếu lại thù oán báo phục, giết Tinh Tinh Nhi, thì khó mà nói sẽ lại không có một Tinh Tinh Nhi khác”. Nhưng y thấy Đậu Lệnh Phù đang giận dữ, nói ra câu ấy không khác gì lửa đổ thêm dầu, y vốn không khéo ăn nói, đã định nói mà không tiện nói ra, chỉ đành im lặng, để Đậu Lệnh Phù khỏi nổi trận lôi đình.

Đậu Tuyến Nương vốn định khuyên chồng chỉ giúp anh em mình lần này, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của chồng như thế, biết là có khuyên cũng vô dụng, nên cũng không lên tiếng. Đậu Lệnh Phù phát tay áo một cái, giận hờn nói “Cứ xem như là ta tới lầm cửa, tự mình gây ra chuyện mất mặt, xin cáo từ”.

Đậu Tuyến Nương vội nói “Tam ca, tam ca, hãy ngồi xuống đã, rồi từ từ bàn tính”.

Đoàn Khuê Chương nói “Tam ca nhất định trả thù, người ta ai có chí của kẻ ấy, ta cũng không dám khuyên nữa, hai viên Linh chi khử độc hoàn này huynh mang về cho tứ ca vậy”.

Đậu Lệnh Phù đã phát tay áo đứng lên, lạnh lùng nói “Không cần đâu. Cho dù có chữa được y cũng sẽ lại bị thương dưới kiếm của Tinh Tinh Nhi nữa thôi!”.

Đậu Tuyến Nương nói “Đêm đã khuya rồi, tam ca, huynh có muốn đi thì cũng hãy chờ đến sáng hãy đi!”.

Thiếu niên cùng đi với Đậu Lệnh phù kia này giờ đứng cạnh cười

nhật im lặng không nói gì, lúc ấy đột nhiên lên tiếng “Nghỉ lại một đêm không hề gì, chỉ sợ bạn bè làm quan của dưỡng tới đây, nhìn thấy đại đạo lục lâm ở trong nhà của người thì có chỗ bất tiện! Tam thúc, chúng ta cứ lập tức lên đường là hay”.

Đoàn Khuê Chương sửng sốt, lập tức nhảy bật lên nói “Ma Lặc, người nói gì?”. Trong lòng lấy làm lạ, nghĩ thầm “Mình bình sinh chưa từng kết giao với bạn bè làm quan, chẳng lẽ là họ nói Sử Dật Như Sử đại ca cũng đã từ quan lâu rồi. Huống hồ lần thứ nhất họ tới thôn này, làm sao mà biết được?”.

Thiết Ma Lặc tránh qua một bên, cao giọng nói “Bạn bè người kết giao lại sợ ta nói ra à? Người không cho ta đi, dường như muốn trói ta giao cho quan phủ lập công phải không? Không sai, người cứu người dưới vó ngựa hôm nay chính là ta, người xông vào An Lộc Sơn cũng là ta, người còn đợi gì nữa?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Nghĩa phụ người đã không dạy người sao, đạo khác nhau thì không mưu việc với nhau. Người nói nhiều làm gì? Người gây ra tai họa không hề gì, nhưng bộ xương già này của ta cũng phải liên lụy với người, phải chôn ở đây rồi”. Câu ấy bề ngoài là mắng Thiết Ma Lặc, nhưng thật ra là để đối phó với Đoàn Khuê Chương. Đậu Tuyến Nương sợ tới mức ngẩn ra, kêu lên “Tam ca, tam ca, huynh nói gì thế? Tuy Khuê Chương không chịu giúp huynh đánh nhau với Tinh Tinh Nhi, nhưng huynh ấy cũng không trở mặt thành thù, trói các người đem nộp quan đâu, huynh coi huynh ấy là người thế nào?”.

Đoàn Khuê Chương thân hình chộp lên đứng chặn giữa cửa, lạnh lùng nói “Tam ca, nói chuyện cho rõ ràng rồi hãy đi!”.

Đậu Lệnh Phù lạnh lùng nói “Đệ nói hay lắm, kẻ sĩ ai có chí của người ấy, không thể miễn cưỡng, đệ muốn tới tìm công danh phú quý dưới trướng An Lộc Sơn, cũng không lạ gì đệ không nhìn nhận nhà họ Đậu là thân thích! Nhưng mong đệ nghĩ tới một chút nghĩa khí giang hồ, sau khi bọn ta đi rồi, đệ hãy báo tin được không? Có điều nếu quả thật đệ muốn giữ bọn ta lại đây, thì Đậu Lệnh Phù ta tuy không phải là đối thủ của đệ cũng quyết không chịu bó tay chịu trói đâu!”.

Đậu Tuyến Nương trách “Tam ca, huynh định đi đâu? Huynh không biết, An Lộc Sơn chính là kẻ thù của Đoàn lang, tối nay muội đã bàn cách tránh họa với huynh ấy, chuẩn bị đào tẩu đấy”.

Đoàn Khuê Chương đã bình tĩnh lại, nói “Tam ca, ở đây nhất

định có chuyện hiểu lầm gì đó. Huynh nói xem, tại sao huynh cho rằng đệ muốn tìm công danh phú quý dưới trướng An Lộc Sơn?”.

Đậu Lệnh Phù vừa nghe hai vợ chồng họ nói thế, giống như không phải giả tạo, trong lòng cũng ngờ vực không hiểu được bên nói “Thủ hạ của An Lộc Sơn có hai viên tướng đặc lực một người là Điền Thừa Tự, một người là Tiết Tung, hai người ấy với đệ có giao tình thế nào?”.

Đoàn Khuê Chương nói “Đệ đã nghe tới tên họ, trước đây vì cái hẹn ở Thanh Hà cầu (khe Thanh Hà), Tiết Tung từng hẹn tử kiếm với đệ, về sau do đồ đệ của Cù Nhiệm Khách ra mặt, hóa giải chuyện ấy nên không có đánh nhau. Từ đó đến nay, đệ vẫn chưa từng gặp mặt y.

Đậu Lệnh Phù kinh ngạc nói “Đệ nói thật à? Vậy thì lạ thật”.

Đoàn Khuê Chương nói “Huynh không tin đệ cũng phải tin em gái huynh, huynh cứ hỏi muội ấy, lúc bình sinh đệ đã từng nói qua chuyện ấy chưa?”.

Đậu Tuyến Nương nói “Hai người ấy quả thật không hề có quan hệ gì với bọn ta, tam ca, tại sao huynh lại coi hai người ấy và Khuê Chương là một bọn?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Ở đầu thôn này có một nhà, trước cổng có ba cây hòe, chủ nhà là một thư sinh mặt trắng không có râu, khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, chẳng lẽ người ấy cũng không hề có quan hệ với người?”.

Đoàn Khuê Chương nói “Người ấy là bạn thân của đệ, tên Sử Dật Như. Không sai, người họ Sử ấy từng làm quan, nhưng hơn mười năm trước vì đàn hặc gian tướng Lý Lâm Phủ nên đã bị bãi quan rồi. Hô hô, huynh nói đệ kết giao với bạn bè làm quan là nói y chứ gì? Người ấy có đạo có lòng, cao thượng ngay thẳng tuy từng làm quan, nhưng cũng là người trong bọn hiệp nghĩa đấy”.

Đậu Lệnh Phù nói “Y từng làm quan, đệ có biết quan hệ giữa y và An Lộc Sơn ra sao không?”.

Đoàn Khuê Chương nói “Sử đại ca chơi thân với đệ mười năm, đệ vốn biết y căm hận An Lộc Sơn, thì việc y có quan hệ gì với An Lộc Sơn thì không đời nào có”.

Đậu Tuyến Nương chen vào “Có một chuyện vừa khéo huynh còn chưa biết, tối hôm trước Sử đại tẩu cũng sinh được một con gái, bọn ta và họ đã kết thông gia. Nói ra thì họ Sử cũng là thân thích của huynh

đấy”.

Đậu Lệnh Phù vuốt vuốt râu, trầm ngâm một lúc, nói “Như thế thì ta càng lúc càng hồ đồ. Được rồi, ta cứ nói mọi chuyện từ đầu đã”.

Mấy hôm trước có một người bạn nói từng nhìn thấy đệ vãi đi ngang qua Trường An, vì thế ta đoán chắc là đệ cư trú gần Trường An, liền cùng Thiết Ma Lặc tới tìm các người. Ba hôm trước trong đường sơn đạo Phượng Tường, lại gặp tám tên cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn, ác đấu một trận”.

Đậu Tuyến Nương hỏi “Huynh cũng có thù với An Lộc Sơn à?”. Đậu Lệnh Phù cười nói “Muội rời khỏi lục lâm không đầy mười năm mà ngay chuyện đó cũng không hiểu. Đậu gia chúng ta chính là cường đạo trong khu vực thuộc quyền An Lộc Sơn quản hạt, chịu nghe y chiêu an hay đối đầu với y, không phải chuyện đơn giản đâu”.

Đậu Tuyến Nương cười nói “Chuyện đó muội biết, có điều lúc muội rời nhà, An Lộc Sơn còn chưa làm Tiết độ sứ. Muội vẫn chưa biết Đậu gia chúng ta thuộc quyền y quản hạt”.

Đậu Lệnh Phù nói “Bọn ta không những không chịu nghe y chiêu an, lúc y kiêm thêm chức Tiết độ sứ Phạm Dương, tứ đệ còn giở trò đùa cợt y, cướp mất một chiếc áo cừu quý báu mà Dương Quý phi gửi cho y, vì thế y đã sớm muốn bắt bọn ta rồi. Vương Bá Thông và Điền Thừa Tự dưới trướng An Lộc Sơn trước đó là bạn tốt trong hắc đạo, sau khi Điền Thừa Tự theo An Lộc Sơn, Vương Bá Thông vẫn ngầm ngầm đi lại với y. Cho nên theo chỗ ta đoán, lần này bọn ta bị thủ hạ của An Lộc Sơn vây đánh ở sơn đạo Phượng Tường có quá nửa là do thằng đầy tớ Vương Bá Thông báo tin?”.

Đoàn Khuê Chương nghĩ thầm “Trong lục lâm cũng có chia cao thấp, ông anh vợ này của mình lại không chịu dấn thân vào dòng nước đục, ngầm ngầm thông đồng với quan phủ, rốt lại cũng còn hơn Vương Bá Thông một bậc”.

Đậu Lệnh Phù nói tiếp “Tám tên vệ sĩ của An Lộc Sơn tuy không thuộc hạng là cao thủ bậc nhất nhưng võ công cũng rất cao cường, trong đó có một người tên Trương Trung Chí, trước đó cũng là người trong hắc đạo, sử dụng một cặp Hồ đầu câu là lợi hại nhất. Vết thương trên vai ta, là bị Hồ đầu câu của y móc rách đấy”.

Thiết Ma Lặc cười nói “Tam thúc, người vẫn thích nói địch nhân lợi hại hơn một chút, đó là lão nhân gia cố ý để lộ chỗ sơ hở, chứ nếu

không thì họ Trương kia làm sao tới gần người được?”.

Đậu Lệnh Phù nghiêm trang nói “Ma Lặc, người trẻ tuổi như ngươi rất dễ có tật khinh địch, tật xấu ấy mà không sửa thì tương lai nhất định sẽ gặp rủi ro. Nên biết lời giáo huấn trong chốn lục lâm là lúc giáp mặt với địch thì thủ thắng là tốt nhất, càng mau càng tốt, để tránh xảy ra chuyện bất ngờ, cho dù là sư tử bắt thỏ cũng phải dùng hết sức. Huống chi chúng ta không phải là sư tử, mà đối phương càng không phải là thỏ”.

“Từ tình hình hôm ấy mà nói, ta đã bị trúng Bạch mi châm, cục diện đối phương hợp vây đã hình thành, nhìn thấy rất rõ, bọn ta không muốn dằng dai với họ, nếu không phải ta cố ý để lộ chỗ sơ hở, dụ cho Trương Trung Chí mắc câu, chỉ e còn chưa chắc đã dễ dàng thoát được khỏi vòng vây! Chứ cứ cầm đầu liều mạng đánh bừa như ngươi, quả thật rất nguy hiểm”.

Giáo huấn Thiết Ma Lặc xong, Đậu Lệnh Phù quay lại nói “Ta cảm hận Trương Trung Chí là ăn cướp giết ăn cướp, đồng loại tương tàn, nên dụ y tới gần, lập tức thi triển tuyệt kỹ Tích lịch chưởng, một chưởng đánh gãy xương sườn y, y cũng nhận chỗ sơ hở của ta lại đánh trúng ta một câu, xem ra cũng là một đối thủ dữ dằn”.

Đậu Tuyền Nương nói “Trong tám tên vệ sĩ ấy, không có Điền Thừa Tự và Tiết Tung à?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Điền Tiết hai người là thân phận đại tướng, đương nhiên không có trong đó. Cũng có thể họ cho rằng tám người kia đối phó với một già một trẻ bọn ta cũng đủ rồi”. Y cười một tiếng, lại nói tiếp “May mà họ không nhận ra được ta, chứ nếu hai vị tướng quân Điền Tiết đích thân ra tay, thì ta nguyên khí chưa khôi phục, chắc chắn không phải là đối thủ của họ, chỉ sợ tối nay đã không thể gặp mặt muội rồi”.

Đậu Tuyền Nương hơi kinh ngạc, nói “Tam ca, mới rồi huynh nói...”. Đậu Lệnh Phù đã hiểu ý, lập tức nói tiếp “Muội không biết tại sao mới rồi ta không nhắc tới hai người ấy trước chứ gì? Hôm ấy ta không có duyên được gặp gỡ hai vị tướng quân, nhưng tối hôm nay lại nhìn thấy rồi!”.

Đoàn Khuê Chương không khỏi giật nảy mình, vội hỏi “Tối hôm nay à? Huynh nhìn thấy họ ở đâu?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Chính trong thôn này, chưa quá một giờ” Đậu

Tuyển Nương nói “Chuyện là thế nào?”. Đậu Lệnh Phù nói “Muội đừng gấp, cứ nghe ta kể tiếp đã”.

Đậu Lệnh Phù nói tiếp “Ra khỏi sơn đạo Phượng Tường, vừa khéo là ngày mồng một tết, ta tới thôn các người, gặp phải cả đoàn người ngựa của An Lộc Sơn đang vội vàng lên Trường An để chúc tết Quý phi nương nương của y”. Lão già ta là con chim phải tên sợ cành cây cong, không dám gây thêm chuyện khác, vội tránh vào sơn cốc ẩn núp. Thằng tiểu tử này lại là con nghé mới sinh không kinh gì cộp lại ra khỏi sơn cốc xem cảnh nhộn nhịp”.

Thiết Ma Lặc nói tiếp “Vừa khéo lúc tiểu diệt ra xem, liếc thấy dưỡng, dưỡng kéo cổ áo da dê trùm đầu, chân không rời đất bước chậm rãi nhưng đi rất mau, vừa nhìn thấy là biết ngay người có võ công thượng thặng”.

Đoàn Khuê Chương trong lòng e sợ nghĩ thầm “Thằng nhô nầy nhãn quan lợi hại thật. Hồngбет, mình nhất thời nôn nóng, bước mau hai bước, kết quả là bị nhìn ra. Y có thể nhìn ra mình có võ công thượng thặng thì bọn cao thủ dưới trướng An Lộc Sơn lẽ nào lại không nhận ra”.

Chỉ nghe Thiết Ma Lặc nói tiếp “Về sau lại xảy ra chuyện bọn vệ sĩ của An Lộc Sơn phóng ngựa xéo lên đám trẻ con, tiểu diệt nhìn không được nên cứu mấy đứa trẻ ấy”.

Đậu Lệnh Phù cười nói “May mà họ vội đi, không có thời gian để bắt người. Có điều cũng may là người nhìn ra võ công của dưỡng người, nếu không ta còn chưa biết các người cư trú trong thôn này đâu!”.

Đậu Lệnh Phù ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp “Ma Lặc vừa nói, ta đã đoán ra ngay là đệ. Ma Lặc thấy đệ bước vào một căn nhà ở đậu thôn, ta lại cho rằng đó là nhà của đệ”.

Đoàn Khuê Chương nói “Rồi các người tới nhà họ Sử phải không?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Không sai, bọn ta đang chờ ở cổng nhà họ Sử, thì nhìn thấy Điền Thừa Tự và Tiết Tung”.

Đoàn Khuê Chương buột miệng kêu lên “Các người có vào xem không Sử đại ca của ta không biết ra sao rồi?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Ta còn nhìn thấy một thư sinh mặt trắng không có râu khoảng bốn mươi tuổi đi cùng với họ, trò chuyện rất vui

về, trong tình hình như thế, ta làm sao dám bước vào?”.

Đoàn Khuê Chương vô cùng hoảng sợ vội hỏi “Huynh có nghe họ nói chuyện gì với nhau không?”.

Đậu Bệnh Phù nói “Ta và Thiết Ma Lặc núp trên cây tùng, lúc ấy họ đang nhảy lên ngựa, ta chỉ nghe Tiết Tung nói: đại soái nhất định sẽ cho người làm quan. Về sau lại thấp thoáng nghe họ nói hai lần: Đoàn tiên sinh. Họ đã phóng ngựa đi, không còn nghe được gì nữa, tựa hồ họ rất kính trọng vị “Đoàn tiên sinh” kia”.

Đoàn Khuê Chương nói “Chẳng trách gì huynh lại cho rằng hai thằng đày tớ ấy là bằng hữu của đệ, thế về sau thế nào?”.

Đậu Lệnh Phù nói “Còn thế nào nữa? Vị Sử đại ca kia của đệ đi với họ rồi, ta cũng biết đó không phải là nhà của đệ, lúc ấy bèn tới từng nhà trong thôn nhìn trộm, kể cũng may mắn, cuối cùng đã tới chỗ các người”. Y ngừng lại một lúc, lạnh lùng nói “Nếu không phải ta còn cho rằng đệ có vài phần thân thích, thì ta cũng không dám tới gặp đệ đâu. Được rồi, ta đã nói hết những chuyện ta nghe thấy rồi, có cho ta đi hay không là do đệ thôi! Nếu đệ muốn bắt ta nộp cho An Lộc Sơn làm cái lễ ra mắt, thì cứ động thủ đi!”.

Hai chữ “động thủ vừa từ miệng Đậu Lệnh Phù buông ra, chợt nghe Đoàn Khuê Chương quát lớn một tiếng, như một mũi tên vọt ra cửa, Đậu Lệnh Phù giật mình hoảng sợ, kêu lên “Người, người quả thật...”. Y chỉ cho rằng Đoàn Khuê Chương quả thật muốn đi tố cáo, gây ra chuyện bất lợi cho y, trong lúc nóng nảy không kịp suy nghĩ, cũng vội vàng lao ra khỏi nhà.

Câu ấy của y chưa nói xong, bước chân vừa bước qua bậc cửa, vạt áo đã bị Đậu Tuyền Nương giữ lại, chỉ nghe Đậu Tuyền Nương kêu lớn “Tam ca, huynh hồ đồ quá!”.

Đậu Lệnh Phù nói “Cái gì?”. Đậu Tuyền Nương nói “Nếu huynh ấy muốn gây ra chuyện bất lợi cho huynh, sao không đích thân động thủ? Lẽ nào lại có chuyện bây giờ còn đi gọi người tới giúp, chẳng lẽ huynh ấy không đoán là các người sẽ lập tức đào tẩu sao?”.

Đậu Lệnh Phù kinh nghiệm giang hồ phong phú hơn em gái nhiều, lời Đậu Tuyền Nương lại càng có lý, y đương nhiên cũng nghĩ tới, chỉ vì nhất thời hoảng sợ, nên mới thất thố, bây giờ nghĩ lại, quả nhiên là mình hồ đồ, vội dừng bước lại quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Thiết Ma Lặc đang tuốt một thanh đoản kiếm sắc bén sáng lóa, nhắm

vào giữa người của Đậu Tuyền Nương, nguyên là y cho rằng Đậu Tuyền Nương không kể tới tình anh em, muốn giữ “Tam thúc” của y lại, nên chuẩn bị đến lúc cần sẽ liều mạng với Đậu Tuyền Nương.

Đậu Lệnh Phù quát “Ma Lặc, dừng tay!”. “Lục muội, muội nói đi! Tính mạng tam ca của muội giao hết cho muội đấy?”.

Đậu Tuyền Nương cười nói “Tam ca, không cần hấp tấp, nghe muội nói rõ đã”. Nàng khêu bác đèn lên, kể lại chuyện chồng mình kết oán với An Lộc Sơn, quan hệ giữa hai nhà Đoàn Sứ, việc hai nhà hện nhau đi lánh nạn... tường tận kể rõ đầu đuôi với Đậu Lệnh Phù.

Đậu Lệnh Phù và Thiết Ma Lặc lúc ấy mới hiểu rõ, chỉ nghe thấy gà gáy ngoài cửa, đã đến canh năm, đứa trẻ sơ sinh trong phòng cũng đã oa oa khóc lớn, câu chuyện của Đậu Tuyền Nương cũng vừa kể xong, cười nói “Con muội đòi bú rồi, thằng nhỏ này ngoan thật, ngủ một mạch đến sáng. Nó cũng phải ra gặp cậu nó chứ”.

Đậu Tuyền Nương cho con bú xong, bế đứa bé bước ra, Đậu Lệnh Phù nói “Thằng nhỏ này cốt cách thanh kỳ, là một nhân tài học võ đây”. Đứa nhỏ vừa ra, không khí căng thẳng đã giảm đi rất nhiều, nhưng trong lòng người nào cũng còn nơm nớp không yên.

Chợt nghe một tiếng hú dài, Đoàn Khuê Chương cao giọng ngâm nga “Bảo kiếm muốn rời vỏ, Chém chết kẻ gian tà, Há vì thù oán nhỏ, Nửa đêm đâm người ta, Cho dù thân gãy nát, Cũng chẳng mềm lòng mà!”, búng vào kiếm vang thành tiếng như rống ngâm sải chân bước lên bậc thềm.

Lúc ấy ánh mặt trời đã bắt đầu hiện ra, chỉ thấy y tức giận trợn ngược lông mày, hai mắt đỏ lửa, Đậu Tuyền Nương trước nay chưa thấy chồng có dáng vẻ như thế, hoảng sợ ngẩn ra, nàng còn chưa lên tiếng, Thiết Ma Lặc đã đột nhiên sấn tới một bước, nói “Ta trách lầm dưỡng rồi”, rồi dùng dùng dùng ba tiếng đập đầu lay Đoàn Khuê Chương.

Đoàn Khuê Chương đỡ Thiết Ma Lặc đứng dậy, ngẩng đầu cười nói “Được, người thương ghét phân minh, không hổ là kẻ có bản sắc anh hùng!”.

Đậu Lệnh Phù cũng bước tới tạ lỗi, Đoàn Khuê Chương nghiêng người tránh qua một bên trầm giọng nói “Lúc này còn khách sáo làm gì nữa. Tam ca, đệ có một chuyện, trăm nhờ cậy huynh”.

Đậu Lệnh Phù cười nói “Người với ta là thân thích, cần gì phải

nói thế, người vừa bảo không cần khách sáo, mà người đã khách sáo trước rồi?”. Y thấy dáng vẻ Đoàn Khuê Chương như thế, biết ngay nhất định đã có chuyện vô cùng nghiêm trọng, vì thế cố ý bật tiếng cười ha hả để làm giảm đi sự căng thẳng của mọi người.

Đoàn Khuê Chương chỉ con trai nói “Tam ca, xin người chiếu cố cho hai mẹ con họ, trời vừa sáng là đưa họ đi ngay”. Tuyền Nương, nàng cố nuôi con cho tốt, lúc nó trưởng thành thì đem kiếm phổ của ta ra dạy lại cho nó”.

Đậu Tuyền Nương vốn muốn đưa con về nhà mẹ lánh nạn nên tranh luận với chồng, không ngờ chồng lại đột nhiên ưng thuận, nàng linh cảm thấy có chuyện không hay, bàn tay run lên, không dám nhận kiếm phổ. Đoàn Khuê Chương thở dài một tiếng, nói “Cầm lấy đi, sau này có thể ta và nàng không gặp lại nhau nữa đâu”.

Đậu Tuyền Nương nói “Khuê lang, chàng định đi đâu?”.

Thật ra nàng đã đoán được bảy tám phần rồi. Đoàn Khuê Chương nói “Ta đi tìm Sứ đại ca”.

Đậu Tuyền Nương nói “Chàng tới Sứ gia nhìn qua rồi à? Rốt lại thế nào? Sứ đại tẩu và con gái chị ấy ra sao rồi?”.

Đoàn Khuê Chương nói “Đều bị bọn thủ hạ của An Lộc Sơn bắt đi rồi”.

Đậu Tuyền Nương thốt lên “Thật à? Quả là chuyện không ngờ tới được!”.

Đoàn Khuê Chương nói “Chẳng lạ đâu, hôm qua ta nhất thời sơ ý, tránh vào nhà họ Sứ, An Lộc Sơn đương nhiên tưởng Sứ đại ca là ta”.

Đậu Tuyền Nương nói “Sứ đại ca là một Tiến sĩ, sao y không nhận ra được?”. Đậu Lệnh Phù nói tiếp “Ta nghe Điền Thừa Tự nói cho y làm quan, dưỡng nó, ta thấy, lòng người khó dò, người...”.

Đoàn Khuê Chương mày kiếm dựng lên, lập tức ngắt lời y “Tuyền Nương, người khác không biết Sứ đại ca là người thế nào, nhưng chẳng lẽ nàng cũng không biết sao? Y là vì bảo toàn cho ta, nên cố ý giả mạo nhận tên ta đi rồi”.

“Ta tới Sứ gia, trong nhà không có cả một cái bóng, ta ngửi thấy mùi mê hương trong phòng ngủ còn sót lại, tìm thấy trong thư phòng một lá thư của Sứ đại ca viết. Nàng cầm lấy mà xem!”.

“Nàng thấy đấy, Sứ đại ca khổ tâm thế nào, y vì muốn bày chuyện

qua mặt bọn Điền Thừa Tự, nên cố ý trò chuyện lấy lệ với y một hồi, chẳng lẽ nàng cũng tin huynh ấy muốn làm quan với An Lộc Sơn sao”.

“Nàng thấy đấy, tại sao Sử đại ca gửi thư cho họ, trong di thư bảo vợ con y tìm tới nhờ thân thích chiếu cố, lúc y viết lá thư này không tiện nói rõ, chứ người chí thân chí thích của y không phải chúng ta thì là ai?”.

“Tuyển Nương, sự tình như thế, nàng còn chưa hiểu rõ sao?”.

Đậu Tuyển Nương là con nhà thế gia lục lâm, đương nhiên hiểu rõ thủ đoạn trong hắc đạo, cảm hờn nói “Hai gã Điền Tiết này trước kia cũng đã là nhân vật thành danh trong giang hồ, mà hành vi lại hèn hạ như thế, cả đàn bà trẻ con cũng không buông tha”.

Đoàn Khuê Chương nói “Đúng thế, cả nhà Sử đại ca đều bị liên lụy vì ta, nàng nói xem, nàng có thể đứng ra ngoài chuyện này không?”.

Đậu Tuyển Nương lòng như dao cắt, nàng biết rõ dưới trướng An Lộc Sơn cao thủ như mây, chồng mình tới đó nhất định dữ nhiều lành ít, nhưng chuyện tã tới nước này làm sao nàng có thể cản trở, vả lại nàng cũng là một người đàn bà có khí khái anh hùng hiểu rõ nghĩa lớn, gặp phải trường hợp này nếu đổi lại là nàng, nàng cũng phải xả thân vì nghĩa như chồng mà thôi.

Hai vợ chồng bốn mắt nhìn nhau, im lặng không nói gì. Qua một lúc, Đậu Tuyển Nương mới run run đưa tay đón lấy kiếm phổ mà Đoàn Khuê Chương đưa, hạ giọng nói “Đoàn lang, thiếp đi đây. Chỉ mong người tốt có trời giúp, chàng và Sử đại ca, Sử đại tẩu đều được bình an trở về? Chỉ tiếc là thiếp vừa sinh xong, không thể đi cùng với chàng”.

Đoàn Khuê Chương mỉm cười nói “Nếu nàng nuôi cho con khôn lớn thì còn khó khăn hơn cùng liều mạng với ta nhiều. Ta không thể chia sẻ sự vất vả với nàng, chỉ còn cách xin tam ca chiếu cố cho nàng”. Y cố gắng giữ giọng bình thản, nhưng trong nụ cười vẫn không giấu được nét u buồn.

Đậu Lệnh Phù cười nói “Khuê Chương, với võ công của đệ, chưa chắc đã không thể trở về đâu, bọn ta còn phải chờ đệ tới đối phó với Tinh Tinh Nhi đấy!”. Thật ra y nói câu ấy chẳng qua là để an ủi em gái mà thôi. Cho dù Đoàn Khuê Chương võ công cao cường hơn nhưng xông vào nơi đầm rồng hang cọp thì song quyền khó địch bốn tay, muốn yên lành trở về đã là cực kỳ khó khăn, huống chi còn muốn cứu

người.

Gà đã gáy ba lần, Đoàn Khuê Chương nói “Được rồi, chúng ta cùng đi thôi. Ta đi với các người một đoạn, tới đầu thôn sẽ chia tay”.

Tối hôm mồng một, mọi người đều thức rất khuya, trên đường còn chưa có người, nhà họ Sử ở đầu thôn, lúc đi ngang qua Sử gia, Đoàn Khuê Chương chợt dừng chân, nói “Cho ta nhìn con một lúc”. Y hôn lên trán con một cái, trầm giọng nói “Nếu nhớ ta không thể trở về, thì Sử đại Ca Cũng không thể trở về. Sau khi con trưởng thành, nàng phải bảo nó nghe ngóng tung tích Sử tiểu thư.. Hy vọng con bé còn sống trên đời. Nếu hoàn toàn không có tin tức gì, cũng phải chờ đến lúc sau ba mươi tuổi mới được cưới vợ. Chiếc bảo thoa này, nàng nên cất kỹ, làm vật làm tin về sau”.

Đậu Tuyền Nương ứa nước mắt nói “Thiếp sẽ dặn lại nó, chàng cứ yên tâm!”. Đoàn Khuê Chương nói “Kết duyên mười năm, đã làm nàng vất vả rất nhiều, xin nhận của ta một lạy?” Đậu Tuyền Nương nói “Thiếp có được một phu quân anh hùng thế này, bất kể sau này ra sao cũng suốt đời không hối tiếc! Xin chàng cũng nhận của thiếp một lạy”.

Đôi bên lạy nhau xong, Đoàn Khuê Chương lập tức rời đi. Y sợ nhìn thấy vợ khóc, không hề ngoái đầu lại, lập tức lên đường. Chợt nghe Thiết Ma Lặc cao giọng gọi “Dượng, khoan đã!” Đoàn Khuê Chương nói “Người có chuyện gì?”. Thiết Ma Lặc nói “Tiểu diệt theo người tới Trường An”. Đoàn Khuê Chương nói “Người theo ta làm gì?”. Thiết Ma Lặc nói “Muốn tới Trường An để mở rộng tầm mắt!”. Đoàn Khuê Chương cười nói “Người biết ta tới Trường An làm gì không? Đây không phải là chuyện đùa đâu”. Thiết Ma Lặc nói “Tiểu diệt biết người định tới phủ An Lộc Sơn cứu vị nghĩa sĩ họ Sử kia, cô cô vừa sinh xong, tam thúc thì độc thương chưa hồi phục hoàn toàn, lại phải trở về để đối phó với người nhà Vương gia, đều không thể đi cùng với người. Tiểu diệt lại đang rảnh rỗi, có thể làm bạn với người”. Đoàn Khuê Chương nghiêm trang nói “Chuyện này có quan hệ tới tính mạng, người có biết không? Ta không thể cho người theo được”. Thiết Ma Lặc cũng nghiêm trang nói “Dượng, người cũng không khỏi có chỗ coi thường tiểu diệt quá đấy, chỉ coi một mình người là anh hùng hảo hán thôi à? Bất kể người có muốn hay không, tiểu diệt cũng nhất định đi theo”.

Đoàn Khuê Chương rất cảm động, nói “Được, người có chí như thế

thì ta mang người cùng đi. Tới Trường An rồi, người phải nghe lời ta đây”. Thiết Ma Lặc nói “Chuyện đó đương nhiên”.

Đậu Lệnh Phù vốn không muốn rời Thiết Ma Lặc, nhưng y biết gã thiếu niên này tính nết rất cương cường, nói một thì không nói hai, vả lại y nghĩ tới lần này mình tới đây nhờ vả, bây giờ Đoàn Khuê Chương có việc mà mình không thể giúp đỡ, để Thiết Ma Lặc đi cũng vừa khéo để đến đáp tình nghĩa, bèn nói “Thằng nhỏ này công phu cũng khá, ít nhất cũng có thể làm người báo tin, đệ cứ đưa nó đi, cho nó rèn luyện thêm cũng tốt”.

Đoàn khuê Chương nói “Tam ca yên tâm, dù sao đệ cũng không thể để thằng nhỏ này mất mạng vì đệ được. Tới Trường An rồi, đệ sẽ có cách thu xếp. Nếu may mắn giữ được tính mạng, cứu được Sử đại ca trở về, đệ sẽ tới U Châu thăm các người, tiện dịp so tài cao thấp với Tinh Tinh Nhi một phen”. Y đã quyết định trong lòng, phải đem tâm pháp võ công của mình truyền lại cho Thiết Ma Lặc, chứ tuyệt đối không để Thiết Ma Lặc phải mạo hiểm xông vào phủ An Lộc Sơn.

Thiết Ma Lặc rất thông minh, đã sớm hiểu được ý tứ của hai người, nghĩ thầm trong lòng “Tới Trường An rồi, ta cũng có cách, người muốn bỏ rơi ta cũng chưa chắc đã làm được”.

Đậu Lệnh Phù vô cùng vui vẻ, tuy Đoàn Khuê Chương đi chuyến này dữ nhiều lành ít, nhưng rốt lại cũng không phải hoàn toàn tuyệt vọng, bây giờ y đã đáp ứng sau khi xong việc sẽ tới đối phó với Tinh Tinh Nhi, vậy chỉ cần y vô sự trở về thì trong cuộc tranh chấp giữa hai nhà Đậu Vương, nhất định Đậu gia nắm chắc phần thắng.

Đậu Tuyến Nương nghe Thiết Ma Lặc cùng đi, trong lòng hơi nhẹ nhõm, nói “Đoàn lang, lần này chàng đi nên tùy tình hình mà hành sự, nếu gặp lúc nguy cấp không thể ra tay cũng đừng nên miễn cưỡng mà làm, muốn có người giúp đỡ, cứ bảo Thiết Ma Lặc đem thư về”.

Đoàn Khuê Chương nói “Ta biết rồi. Nương tử, nàng cũng nên cố bảo trọng, nhớ kỹ lời ta, nuôi dạy con cho tốt”. Y sợ rơi nước mắt, không dám quay đầu, mang theo Thiết Ma Lặc đi thẳng về phía Trường An.

Trường An cách nhà y không đến sáu mươi dặm, ngay trong hôm ấy đã tới. Chính là: Hiệp khí trong lòng chưa để mất, Bỏ nhà làm khách chốn Trường An.

Muốn biết chuyện sau thế nào xin nghe hạ hồi phân giải.